

119. Eerste Rotterdams Havendictee

De pieremachocheltocht

Traditiegetrouw, op een nazomerdag in september, vlijt een gemêleerd gezelschap belangstellenden zich reikhalzend neer op het plaveisel van de oevers langs de Nieuwe Maas, om ook maar een minuscule glimp op te vangen van de excentriekste vlootschouw van het fin de siècle: de pieremachocheltocht.

Buitenissige vaartuigen trekken, als maritieme apotheose van het millennium, kriskras over het water: platboomde prauwen en feeëriek gepavoiseerde koopvaardijsheren, trawlers, coasters, bulkcarriers en ten langen leste het vlaggenschip van de Koninklijke Marine, Harer Majesteits De Ruyter.

Toeschouwers vermeien zich in het spektakel, terwijl een manoeuvrerende raderboot op een dukdalf afkoerst – o vermaledijde sta-in-de-weg – zonder dat de bemanning, die ter lijzijde over de reling neigt, iets in de smiezen heeft.

Bij velen doemen steevast scènes op uit lang vervlogen tijden: toen puissant rijke havenbaronnen nog geen faillissementen hadden aangevraagd, het leeuwendeel der pakhuizen rook naar exotische oliën en kolossale olietankers brutoregister tonnen vracht haastje-repje af- en aanvoerden.

Maar nu, sinds de sextant een museumstuk is, het morsealfabet het vaantje heeft gestreken en de larmoyante strofen van het lied van Ketelbinkie, dat bijdehante manusje-van-alles, in vergetelheid zijn weggeslibd, is weinig plaats meer voor melancholieke mijmeringen of ellenlange jeremiades.

Nee, wanneer tijdens het Wereldhavenfestival de zinderende processie in weidse beweging over het water trekt, bemanningsleden vanuit het want hun kepies zwaaien en speedboten hun pirouettes draaien, gaat die aloude kreet “Alle hens aan dek!” gedachteloos aan de ritmisch ratelende beat van housemuziek te gronde.